

ARŞAVIR ACTERIAN – A FORM OF RETERRITORIALIZATION OF THE IDENTITY

Maria Epatov

PhD. student, „Ștefan cel Mare” University of Suceava

Abstract: Identity becomes an increasingly fluid concept in the 21st century. The need to accept the Self and the Other is the problem that haunts the writings of Arșavir Acterian, whose portrait can be depicted in his writings published in the twentieth century. The present paper aims to analyze the course of Arșavir Acterian's becoming, from the shattered intellectual being, belonging to the Generation '27, to the hidden intellectual of the communist period, when he assumes his Armenian identity.

Keywords: Arșavir Acterian, Identity, Alterity, Armenian, diary.

Analiza conceptului de identitate presupune stabilirea criteriilor care definesc conceptul pus în discuție, în general. Trebuie să admitem faptul că identitatea răspunde atât nevoii de unitate, cât și nevoii de diferență, fiind un raport de similitudine, de identificare cu membrii unei comunități. În același timp, identitatea poate fi definită și ca un raport de diferențiere între individ și ceilalți, fiind „o oscilare permanentă între alteritatea radicală și similaritatea totală”[Cormoș, 2011: p. 52]. Așadar, identitatea este un proces complex, care presupune atât o generalizare, cât și o diferențiere. De asemenea, trebuie notat faptul că identitatea, de multe ori, cu precădere în ultima sută de ani, este un concept fluid, transformabil, în funcție de contextul istoric, social, profesional, personal.

Care sunt factorii care generează sentimentul de apartenență identitară? Cum se construiește imaginea de sine în raport cu cea a apartenenței la o națiune? Identitatea națională se construiește pe baza memoriei și a istoriei comune, precum și a existenței unor proiecte politice împărtășite, dacă discutăm la modul general. Particularizînd, Mălina Ciocea [Ciocea, 2009] afirmă că națiunea este construită în jurul unui miez valoric, care cuprinde tradiții, aspirații, viziuni comune, avînd caracter etnic, lingvistic și teritorial. Să fie vorba despre identitate națională sau, de fapt, este o identitate culturală? Tîndem să credem că factorii enumerați sunt cei care contribuie la stabilirea identității culturale, care transcende factorul național. În contextul globalizării, identitatea asumată devine o formă de resemantizare, de permanentă refacere a hărții interioare.

Înțelegerea și funcționarea conceptului de identitate devin imposibile în absența alterității. Asumarea unei identități, în cele mai multe cazuri, se face prin negare sau prin opoziție față de ceva. Astfel, individul se definește prin negarea a ceea ce nu este sau prin opoziție cu ceva existent. În general, reprezentarea identității se face prin apelul la dihotomia similitudine/diferență.

Pornind de la dihotomia *identitate atribuită – identitate resimțită*, identitatea unui scriitor se construiește în funcție de raportul ce se stabilește între lumea exterioară (identitatea atribuită) și lumea interioară (identitatea resimțită). Cazul scriitorilor aparținînd unei etnii minoritare este elocvent, în cazul acestora existînd o permanentă pendulare între dorința de a fi la fel cu majoritatea, de a-și accepta identitatea atribuită, și dorința de a fi altfel, de a-și manifesta identitatea resimțită. Deteritorializarea teoretizată de Gilles Deleuze și Felix Guattari [Deleuze, Guattari, 2007] devine o formă de revoltă împotriva convențiilor majorității, de reafirmare a unicității, astfel încît conceptul de *minor* devine sinonim cu *altfel*

decît majoritatea, în acord cu ideile postulate de Guy Scarpetta [Scarpetta, 1997], pentru care orice scriitor este minoritar, dezrădăcinat de la modelul majoritar, creîndu-și o identitate și o realitate proprie, în și prin care își exprimă unicitatea.

Dacă privim lucrurile din perspectiva raportului *Eu – Celălalt*, constatăm reflectarea inerentă a nevoii generale a Sinelui de *Celălalt*. Ștefan Aug. Doinaș observă faptul că „întîlnirea cu Celălalt este proba de foc a existenței noastre” [Doinaș, 2002/nr.1-7: p. 9], astfel încît *Eul* nu există, nu se poate defini în absența *Celuilalt*. Eul se afirmă prin diferențiere, atît față de *Celălalt*, cît și față de sine însuși, dat fiind faptul că ființa umană evoluează constant, astfel încît se dezvoltă o alteritate interioară, în permanentă schimbare în funcție de factorul temporal: Eu cel de azi nu este egal cu cel de ieri sau, poate, cu cel de mîine, astfel încît definiția Eului nu este Unu, ci o sumă de Unu, o pluralitate; identitatea ființei se construiește din fragmente ale alterității interioare. Incapacitatea de a admite alteritatea interioară înseamnă neacceptarea evoluției, stagnare, suspendare identitară. „Conștiința de sine se formează prin impresia că fiecare dintre noi este *altul* și *altfel* decît celălalt” [Doinaș, 2002/nr.1-7: 25], afirmă Ștefan Aug. Doinaș, subliniind complexitatea raportului cu alteritatea; *Eu* și *Celălalt* coexistă, specificul și diferența, de asemenea, fiind, de fapt, o afirmare a existenței ambilor. Astfel, identitatea este garantată de alteritate.

Cazul scriitorilor aparținînd unor etnii minoritare este analizat de Gilles Deleuze și Felix Guattari, care constată faptul că identitatea scriitorilor sus-numiți este precum un rizom, caracterizat prin „linii de articulare și de segmentaritate, straturi, teritorialități; dar și linii de fugă, mișcări de deteritorializare și de destratificare” [Deleuze, Guattari, 2013: 8], urmate de *reteritorializare*, se referă la schimbarea perspectivei, la resemantizare, la (re)crearea unei noi identități. Exemplu oferit de Deleuze și Guattari se referă la situația din Imperiul Habsburgic: „descompunerea și prăbușirea imperiului dublează criza, accentuează pretutindeni mișcările de deteritorializare și provoacă reteritorializări complicate, arhaizante, mitice sau simboliste” [Deleuze, Guattari, 2007: 43]. *Deteritorializarea*, creată prin sărăcirea limbajului, deci a formei, are drept etapă următoare reteritorializarea, care se concentrează asupra semnificației, deci a conținutului.

O altă întrebare care se ridică pe parcursul demersului nostru este: cum influențează fenomenul aculturației construirea identității scriitorilor care aparțin unei etnii minoritare?

Aculturația este unul dintre factorii omniprezenți în spațiul cultural și social, influențînd evoluția individuală și colectivă a societății umane. Termenul, introdus încă din 1880 de J.W.Powel, se referă la schimbarea modelelor comportamentale și mentale ale unei culturi care interacționează cu o altă cultură și nu trebuie confundat cu asimilarea culturală. Aculturația înseamnă adaptare la noile modele societale și culturale, fiind, în cele din urmă, o formă de evoluție și de supraviețuire. Dintre cele trei tipuri de aculturație identificate de Sabina Adina Luca [Luca, 2010] cea *spontană*, liberă, care se manifestă la contactul liber, firesc dintre două culturi, este cea care influențează decisiv destinul scriitorului Arșavir Aterian.

Arșavir Aterian (1907-1997) este un scriitor român de origine armeană, a cărui istorie personală devine o parte a marii istorii a secolului al XX-lea, pe care o redă, în manieră subiectivă, trecută prin filtrul personal al paginilor de jurnal. Existența lui Arșavir Aterian se leagă indisolubil de destinul scriitorilor aparținînd generației 27, scriitorul armean fiind prieten intim cu nume precum Eugen Ionescu sau Emil Cioran, ale căror figuri transpar din paginile jurnalului, creionînd portretul unei epoci dominate de căutarea Absolutului, căreia însuși Arșavir Aterian îi cade pradă.

„O generație este o grupare socială bio-psiho-isotrică, în care predomină oamenii de aceeași vîrstă, care se manifestă simultan, spontan, cu conștiința solidarității lor de vîrstă” [Vulcănescu, 2004: 61], afirmă Mircea Vulcănescu, cel care îl include pe Arșavir Aterian în *generația tînăra*, alături de Mircea Eliade, Eugen Ionescu, Emil Cioran, a cărei

misiune presupunea, pe de o parte, asigurarea unității sufletești a românilor, pe de altă parte, exprimarea în forme universale a sufletului românesc. Așadar, generația tânără avea o misiune greu de îndeplinit: formarea unei conștiințe naționale care să asigure, în fapt, intrarea în universalitate. Trăsăturile generației subsumează principalele preocupări ale tinerilor intelectuali aflați în căutarea unei identități care să le asigure detașarea de trecut și intrarea într-un prezent european: setea de experiență, autenticitatea, spiritualitatea, tensiunea dramatică, care, de fapt, va provoca criza, ale cărei repercursiuni se vor resimți de-a lungul următoarelor generații.

Opțiunea de a scrie jurnal este o consecință a apartenenței la tânăra generație '27. Fiind un tip de scriere care valorifică trăitul, prin suprapunerea aproape perfectă a timpului trăirii cu cel al mărturisirii [Simion, 2001: 95], jurnalul mizează pe sinceritatea notațiilor, autenticitatea fiind o consecință de natură estetică, mai mult decât etică. Autorul jurnalului urmărește notarea cu acuratețe a propriilor senzații, trăiri, emoții față de realitate, autenticitatea sentimentelor prevalând asupra autenticității evenimentelor, ceea ce duce la formarea, în palimpsestul notațiilor, a imaginii scriitorului, a cărei personalitate transpare dincolo de cuvinte și evenimente, întrucât, în jurnal, „*eul profund și eul biografic se suprapun perfect*” [Simion, 2001: 187].

Trăsăturile generației 27 își găsesc forma de manifestare perfectă în paginile jurnalului, căci jurnalul presupune notarea experiențelor, avînd în vedere, dincolo de alte criterii, respectarea principiilor calendarității, cotidianității și a regularității. Jurnalul este o formă de confesiune în care timpul și spațiul interioare se suprapun peste realitatea exterioară, pe care o re-crează în pagini pline de notații fragmentare care se transformă în ficțiune involuntară. Dincolo de imaginea realității, „jurnalul va cuprinde, prin urmare, și un produs suplimentar, o suprarealitate provenită din tensiunea scrisului” [Mihăieș, 2005: 91] și dincolo de această suprarealitate, se va decela autoportretul scriitorului, emițător și receptor, într-o primă fază, al propriului text. Așadar, jurnalul devine „o oglindă involuntară a eului. Adică forma cea mai complexă de autocunoaștere” [Mihăieș, 2005: 127].

Criza, specifică generației 27, reflectă, în fond, o criză generală a modernității, care „pune sub semnul întrebării identitatea culturală a colectivităților, precum și identitatea subiectivă a indivizilor” [Le Rider, 1995: 39]. Sentimentul acut de criză generează o reconstrucție identitară, prin care scriitorul de jurnal, privilegiat al literelor, alege maniera în care se prezintă în fața cititorilor săi, construindu-și o nouă identitate prin narațiune, intrînd în spațiul autoficțiunii.

Aflat în căutarea Absolutului, alături de cogenerii săi, Arșavir Acterian se autoanalizează cu obiectivitate, conștientizînd că esența jurnalului „cuprinde mărturisirea brută și brutală a ceea ce faci, gîndești, simți” [Acterian, 2008 (Jurnal): 107], pe cînd literatura „poate intensifica și amplifică viziuni, poate statornici o gîndire, poate modela și zugrăvi un suflet” [14, p. 125], precum și „poate alina suferința unpr singuratici, poate mîngîia pe cei neliniștiți, poate delecta pe cei plictisiți” [Acterian, 2008: 125]. Opțiunea pentru jurnal ține de dorința de a găsi forma perfectă a sincerității, al cărei rezultat nu poate fi decât autenticitatea, spre care tind membrii generației sale. Autorul însuși se raliază principiului onestității enunțat anterior de Camil Petrescu, pentru care singura formă recunoscută de onestitate este exprimarea la persoana I. Arșavir Acterian pune pe primul loc sinceritatea, acesta fiind unicul criteriu urmărit în redarea realității în paginile jurnalului: „ceea ce urmăresc e să fiu sincer, indiferent dacă mă prezint sau nu corect, frumos, stîngaci, prost, incult sau pedant” [Acterian, 2008 (Jurnal): 107]. Și totuși, scriitorul este conștient de imposibilitatea de a surprinde cu acuratețe cele mai infime nuanțe ale realității, întrucît funcția sa diaristică, de fapt, constă în înregistrarea calendaristică a faptelor, pe cînd, după cum singur mărturisește, „esențialul stă în ce omit să notez” [Acterian, 2008 (Jurnal): 157]. Paradoxală viziune, avînd în vedere faptul că ceea ce scriitorul urmărește este sinceritatea. Să

fie, oare, camuflată intenția literaturității? Să fie, oare, scriitorul conștient de faptul că alunecă în autoficționalizare? Ipoteze posibile, dată fiind mărturisirea intenției, mai mult sau mai puțin ascunse, de a-și vedea opera publicată: „Gîndesc dacă mizeriile mele pot să intereseze și dacă deci sunt publicabile. Căci, în deplină sinceritate, îmi dau seama că tot cu această intenție (camuflată poate) scriu” [Aterian, 2008: 139].

În 1932, Arșavir Aterian se declară a fi apolitic, întărindu-și afirmația printr-o observație dură la adresa pretențiilor politice ale epocii: „Om de dreapta? Om de stînga? Etichete care nu-mi spun nimic. Oroare politică.” [Aterian, 2008 (Jurnal): 122]. Prins în lupta dintre generații, Arșavir Aterian preferă să-și păstreze neutralitatea, reușind astfel să-și păstreze prietenii, Emil Cioran și Eugen Ionescu, cei care îi vor fi mereu alături, dincolo de timp și spațiu, dincolo de succesiunea regimurilor politice, argumentul său principal fiind că ortodoxia și naționalismul nu sunt două concepte în relație de opoziție. De altfel, în această fază a existenței sale, armenitatea nu constituie o preocupare, ba chiar dimpotrivă, scriitorul pare să se dezică de condiția sa de armean: „Rude, rude. Viața mea reală nu se leagă cu a lor prin nimic. Nu te simți legat decît de oamenii cu care ți-ai împletit preocupările, sentimentele, gîndurile. Viața mea nu s-a încrucișat decît, poate, printr-un trecut pe care-l ignor cu viața rudelor mele.” [Aterian, 2008 (Jurnal): 125], notează la 2 decembrie 1932. Dezicerea de armenitate echivalează cu identificarea scriitorului cu preceptele generației sale, ralierea la misiunea de a crea un spirit național prevalînd asupra afirmării etnicității sale minoritare, în acord cu dezideratele epocii, în care minoritarii, de orice fel, sut dezavuați.

Perioada comunistă marchează începutul unui destin zbuțiat, între libertate și detenție. Scriitorul optează să nu includă în paginile sale momentele de detenție, astfel că lipsesc perioade lungi, care se suprapun anilor petrecuți la Jilava, Aiud sau la Canal. În această etapă a existenței, preocupările lui Arșavir Aterian țin de latura spirituală a vieții sale interioare. Absolutul pare să ia forma divinității, spre care acum aspiră scriitorul, după cum mărturisește în 1968: „socotind cel mai sublim ideal al omului topirea, pierderea în divinitate, identificarea cu Dumnezeu” [Aterian, 2008 (Jurnal): 172]. Imaginea autoritară a tînărului Arșavir, animat de încrederea în forțele generației sale, este înlocuită de cea a unui Arșavir umil, apăsător de greutatea dispariției surorii sale, Jeni, conștient de puterea inefabilă a cuvintelor: „nu cu gîndul de a publica (mută-ți gîndul dacă l-ai avut) am scris, ci poate ca să-mi dau mie însumi aere de scriitor. Joc al unei slăbiciuni? Vanitate?” [Aterian, 2008 (Jurnal): 180]. Este evidentă maturizarea scriitorului, care se îndepărtează de imaginea tinereții, ale cărei opțiuni încearcă să le explice acum prin prisma eșecului găsirii absolutului, eșec nu doar personal, ci și al generației sale. Tonul scriitorului devine umil și, pe alocuri, poetic: „politica nu constituie pentru mine un ideal, ci o păcăleală, și dacă m-am lăsat o vreme prins în mrejele ei, am făcut-o din disperare, pentru că falimentasem în experiența Absolutului” [Aterian, 2008 (Jurnal): 234]; „Poate că destinul, care mi se pare uneori a fi fost meșter și persecutor cu mine, dar nu și fără vina mea, n-a făcut de fapt decît să-mi ateste limita posibilităților și neputința creatoare” [Aterian, 2008 (Jurnal): 260].

Perioada 1969 – 1970 e momentul în care scriitorul își afirmă afiliația la armenitate: „Pentru prima oară am fost cu adevărat mîndru cu armenia mea” [Aterian, 2008 (Jurnal): 247], cu prilejul concertului violonistului Ruben Agaronian. Este începutul reconcilierii declarate cu propria ființă interioară, marcată de apartenența la un popor greu încercat, al cărui destin va fi de acum prezent în paginile jurnalului sau ale scrierilor memorialistice ale lui Arșavir Aterian. Tăcerea păstrată în privința armenității sale pînă în 1970 este înlocuită de ample pagini în care prezintă istoria zbuțiată a armenilor, figuri proeminente ale comunității armenesti din România sau scriitori români de origine armeană.

Într-o notație din 1 septembrie 1972 Arșavir Aterian face observații, într-o manieră aproape autojustificativă, despre destinul comunității armenice din România, prezentă încă din secolul al XIV-lea, evidențiind despre armenii că „fără să-și piardă propriile caractere, se

căznesc să se identifice cu masa compactă autentic românească” [Aterian, 2008 (Jurnal): 324]. Să fie aceasta o definiție personalizată a aculturației? Sau o mărturisire a vinei, niciodată enunțată, de a nu-și fi cultivat armenitatea? De altfel, scriitorul însuși mărturisește în *Jurnal în căutarea lui Dumnezeu* că „adevărul, dreptatea, frumosul, binele, revelația” [Aterian, 2008: 116] – adevăratele valori ale umanității – se pot cunoaște și într-o limbă de împrumut, nu doar în cea a strămoșilor.

Odată cu trecerea timpului, notațiile devin din ce în ce mai precise și mai subiective; la 18 aprilie 1982, Arșavir Aterian scrie că, încă din secolele XIII – XIV, armenii „s-au asimilat purtând doar o umbră de nume armenesti. Cei veniți pe la începutul secolului al XX-lea – alungați din străvechea lor țară de turbăciunea și ferocitatea ucigătoare a turcilor – au emigrat în ultimul timp” [Aterian, 2008 (Jurnal): 432], iar la 12 iulie 1989, scrie despre genocidul armenesc, atunci când își amintește de relocarea familiei sale la Țândărei: „Asta din cauză că, în Primul Război Mondial, am fugit de turcii care căsăpiseră în 1915 un milion și jumătate de armeni” [Aterian, 2008 (Jurnal): 511].

În volumul *Jurnal în căutarea lui Dumnezeu* există numeroase referiri la situația Armeniei: în 1988, sub impresia tragediei provocate de cutremurul de la Spitak, Arșavir Aterian scrie: „mă îngrozesc ororile ce s-au petrecut într-o clipită în Armenia și destinul fioros care nu încetează și să prigonească și să apese poporul ce mi-a dat naștere – înțepenesc în spaimă și uimire” [Aterian, 1994: 194-195]. Volumul menționat cuprinde observații despre istoria întunecată a începutului de secol XX: „La începutul acestui veac (sinistru din multe puncte de vedere), la 1915 – ba chiar și mai devreme – a fost odiosul genocid (pe care turcii nu vor să-l recunoască) – căsăpirea unui milion și jumătate de armeni” [Aterian, 1994: 195] sau despre situația încă nerezolvată a regiunii Nagorno-Karabagh, în care azerii „s-au asmuțit asupra unui teritoriu locuit din moși- strămoși, în proporție de 80%, de armeni” [Aterian, 1994: 195].

Notațiile despre armenitate continuă; scriitorul, aflat într-o poziție conciliantă, remarcă divergențele de ordin religios, cărora le găsește o explicație, cu prilejul sărbătorilor pascale din aprilie 1982: „Am fost la Înviere la biserica armenescă.[...] Nu știu care e rațiunea acestor contradicții între creștini, fiecare tagmă considerînd că dreapta tradiție e de partea ei.” [Aterian, 2008 (Jurnal): 431]. În 1985, atitudinea sa conciliantă se reflectă în mărturisirea despre relația cu România: „Și deși armean de origine, sunt născut în România, țara mea [...] țară care mi-e dragă chiar și așa, cu toate greutățile prin care trece” [Aterian, 2008 (Jurnal): 469].

În volumul *Privilegiați și năpăstuiți*, apărut în 1992, deja într-o perioadă de libertate de expresie, Arșavir Aterian evocă, cu nostalgie, momente din copilărie, pe care le asociază cu armenitatea; despre casa copilăriei, își amintește că „era mai tot timpul plină de musafiri. Se bea, se fuma, se cântau tot felul de melodii turcești” [Aterian, 1992: 7], iar despre dimineațele de duminică, aflăm că erau asociate cu mersul la Biserica armenescă: „era un fel de loc de întâlnire al armenilor din oraș, acolo unde se puneau la cale cu o pasiune caracteristică sufletului armenesc și gospodăria bisericii și treburile politice armenesti – căci armenii deși n-aveau atunci țară făceau planuri de viitor și se constituiau în partide și partidulețe” [Aterian, 1992: 7].

Mîndria de a fi armean transpare și din portretele pe care Arșavir Aterian le realizează unor membri marcantți ai comunității armenice din România. Numele lui H. D. Siruni este asociat cu erudiția; scriitorul admiră la Siruni „o memorie colosală, o dragoste de cultură și de oameni nesfîrșită. Lucid, caustic, plin de umor, binevoitor, politicoș, ferit să i se recunoască truda care i se elogiază cu întîrziere, e adevărat, și cam trufaș, cam lăudăros, dar totodată și modest” [Aterian, 2008 (Jurnal): p.194]. *Manualul întîmplărilor* al lui Ștefan Agopian îl impresionează prin vastele referințe culturale, prin metaforele „nu lipsite de plasticitate, nostime și cu picățele. E și ceva din Bulgakov (dramaturgul și romancierul) în

această proză agopianică, nu lipsită de fantezie și spirit de arătoșenie; pot spune că m-am regalat” [Aterian, 2008: 108], notează în *Jurnal în căutarea lui Dumnezeu*. Poate că cele mai multe pagini îi sunt dedicate scriitorului Bedros Horasangian, despre care scrie în volumul menționat, observând „verva lui ironic, emoționant de lirică atunci când e cazul, corosivă când trebuie” [Aterian, 2008: 136], în paginile lui Horasangian identificând felul în care „ludicul, caraghioslucul se împletește cu tragicul” [Aterian, 2008: 136], asemănându-l cu Caragiale prin nota comică, deosebindu-l, totuși, de dramaturgul roman prin tușele dramatice, ironice pe alocuri. Admirația față de Bedros Horasangian e mărturisită direct, simplu și eficient: „Bedros Horasangian are un scris care-mi merge la inimă: simplu, sobru, fără metafore inutile [...] dintr-o viziune tragică a unui om uimit de tot ce vede și i se întâmplă în scurta-i apariție în lume.” [Aterian, 2008: 164].

Concluzii

Identitatea lui Arșavir Aterian se construiește din paginile jurnalului și ale scrierilor sale de tip memorialistic, respectând principiul fragmentarității, specific tipului de scriere pentru care optează. Personalitatea scriitorului poate fi decelată printre rînduri, dincolo de notațiile diaristice care reconstruiesc imaginea unui secol tulbure, din afirmațiile sale, din observațiile sale asupra epocii, din permanenta pendulare între Sine și alteritate.

Imaginea scriitorului se dezvăluie în trepte, trecînd de la perioada tinereții, dominată de dorința de a fi acceptat, de a face parte dintr-o generație ale cărei valori de împărtășește și le promovează, la cea a maturității, în care scriitorul devine conștient de identitatea sa etnică, văzută ca un factor definitoriu al evoluției sale, identitate care îl determină să cunoască istoria poporului său, a comunității armenesti, pentru a se cunoaște pe sine însuși.

Aflat de-a lungul întregii sale vieți între lipsa și nevoia de Absolut, scriitorul își circumscrie identitatea într-o cheie a unei perpetue sciziuni româno-armene, al cărei posibil răspuns îl constituie identitatea sa de intelectual, care conciliază poziția sa etnică și cea națională.

BIBLIOGRAPHY

1. Aterian, Arșavir, *Intelectualitatea interbelică între ortodoxie și tradiționalism*, București: Vremea, 2008.
2. Aterian, Arșavir, *Jurnal (1929-1945/1958-1990)*, București: Humanitas, 2008.
3. Aterian, Arșavir, *Jurnal în căutarea lui Dumnezeu*, Iași: Institutul European, 1994.
4. Aterian, Arșavir, *Privilegiați și năpăstuiți*, Iași: Institutul European, 1992.
5. Ciocea, Mălina, *Securitatea culturală. Dilema identității în lumea globală*, București: Tritonic, 2009.
1. Cormoș, Viorica-Cristina, *Migrație și Identitate. Schimbări identitare, colective și individuale, ca urmare a migrației internaționale*, Suceava: Universitatea „Ștefan cel Mare”, 2011.
2. Deleuze, Gilles, Guattari, Felix, *Kafka. Pentru o literatură minoră*, București: Art, 2007.
3. Deleuze, Gilles, Guattari, Felix, *Mii de platouri*, București: Art, 2013.
4. Doinaș, Ștefan Augustin, *Eu și celălalt*, în revista *Secolul 21 – Alteritate*, nr. 1-7/2002, p. 8-12.
5. Doinaș, Ștefan Augustin, *Fragmente despre alteritate*, în revista *Secolul 21 – Alteritate*, nr. 1-7/2002, p. 23-27.
6. Le Rider, Jacques, *Modernitatea vieneză și crizele identității*, Iași: Universitatea „Al.I.Cuza”, 1995.
7. Luca, Sabina-Adina, *Identitatea socioculturală a tinerilor*, Iași: Institutul European, 2010.

8. Mihăieș, Mircea, *Cărțile crude. Jurnalul intim și sinuciderea*, Iași: Polirom, 2005.
9. Scarpetta, Guy, *Elogiu cosmopolitismului*, Iași: Polirom, 1997.
10. Simion, Eugen, *Ficțiunea jurnalului intim*, București: Univers, 2001.
11. Vulcănescu, Mircea, „*Tânăra generație*”. *Crize vechi în haine noi. Cine sunt și ce vor tinerii români?*, București: Compania, 2004.